

Не е възможно вече да ма покаже каквато съмъ била едно време . . . и не смѣхъ да са огледамъ, каквато съмъ днесъ . . . »

И като си обърнѣхъ лицето на страна тя отблѣснѣхъ огледалото, отчаяна въ онѣзи минута като Ланса, която, като посвети огледалото си на Венера, рече прискърбно:

« Давамъ го на Венера, че е сѣкогы прекрасна.

Между туй Пикильо, правъ, до края на постилката, стоеше неподвиженъ и потънхлѣ въ размышленія; той невиджаше нищо; не чуваше нищо отъ туй що са вършаше около него, но отъ движеніето на Жиралда звѣстенъ издигнѣ очи и видѣ огледалото.

И странни трѣпки го побихѣ. Стори му са че очитъ му не срѣщатъ първый пѣтъ този предметъ. Хиляды мѣтны идеи, които не можаше да си истълкува, раждахъ са съвременно и са сбивахъ въ ума му.

Тутакъ си . . . извиква неволно, сграбя огледалото, натисва съ прѣстъ едно отъ златитъ му украшения; и тосъ часъ едно *чекмеже* скрито искача на вѣнъ; а Пикильо, смутенъ, пада приблѣднелъ и распреперанъ на края на постилката.

Оплашени безмѣрно двѣтъ жени, стояхъ неподвижны и гледахъ момъка мълчеливы: подиръ малко госпожа Урака му рече:

« Какъ знаяхте господине, скритото туй *чекмеже* и го отворихте ?

— Или какъ го открийте ? » приложи Жиралда.

Пикильо нищо не бѣ открийлъ; той си го бѣ припомнилъ ?

« Въ младенчеството си, голѣмото му развлечение бѣ да отваря и затваря онуй *чекмеже*, защото бѣ сѣкогы пълно съ конфекты, които по три четири пѣти на на день посѣщаваше.

« Що ти е ? попыта го бабичката, като съгледа блѣдността му »

Пикильо не отговори, нито можаше да отговори, защото умѣтъ му страдаеше отъ минжлото и отъ настоящото . . . онзи, който, пълненъ отъ огънь и надѣжда, балнуваше за средствата какъ да стане дос-